YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

26 päivänä lokakuuta 2006 *

Asiassa C-68/05 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 11.2.2005,

Koninklijke Coöperatie Cosun UA, kotipaikka Breda (Alankomaat), edustajanaan advocaat M. Slotboom ja advocaat N. J. Helder,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään X. Lewis, jota avustaa advocaat F. Tuytschaever, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit J. N. Cunha Rodrigues ja M. Ilešič (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: C. Stix-Hackl,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 23.3.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 16.5.2006 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Koninklijke Coöperatie Cosun UA (jäljempänä Cosun) vaatii muutoksenhaussaan asiassa T-240/02, Koninklijke Coöperatie Cosun vastaan komissio, 7.12.2004 annetun Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion (Kok. 2004, s. II-4237; jäljempänä valituksenalainen tuomio) kumoamista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli tällä tuomiolla hylännyt Cosunin kanteen, jossa tämä oli vaatinut 2.5.2002 tehdyn Euroopan yhteisöjen komission päätöksen REM 19/01 – tai K(2002) 1580 lopullinen – kumoamista (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Sokerialan yhteinen markkinajärjestely

2 Sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1981 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1785/81 (EYVL L 177, s. 4), sellaisena kuin se on muutettuna 4.2.1991 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 305/91 (EYVL L 37, s. 1; jäljempänä perusasetus) pyritään sokerialan yhteisen markkinajärjestelyn (jäljempänä sokerin yhteinen markkinajärjestely) avulla vakauttamaan sokerimarkkinat ja näin säilyttämään tarpeelliset takeet sokerin kaltaisten perustuotteiden tuottajien työllisyyden ja elintason turvaamiseksi ja varmistamaan se, että kaikki kuluttajat voivat hankkia sokeria kohtuuhinnoin.

3 Näiden päämäärien saavuttamiseksi perusasetuksella säännellään sokerin tuotantoa, tuontia ja vientiä. Siinä säädetään erityisestä tuotantokiintiöjärjestelmästä, joka on asetuksen 15. perustelukappaleen mukaan keino, jolla tuottajille taataan yhteisön hinnat ja niiden tuotannon myynti.

4 Kyseisen kiintiöjärjestelmän osalta perusasetuksen 24 artiklassa vahvistetaan kullekin markkinointivuodelle (kunkin vuoden heinäkuun 1. päivästä seuraavan vuoden kesäkuun 30. päivään) A-sokerin ja B-sokerin perusmäärät, jotka kunkin jäsenvaltion on jaettava alueelleen sijoittautuneiden sokerintuottajien kesken. Näin sokerintuottajayrityksille osoitetaan A-kiintiö ja B-kiintiö kullekin markkinointivuodelle. Kaikkea sokeria, joka tuotetaan A- ja B-kiintiön lisäksi, kutsutaan C-sokeriksi.

5 C-sokeriin ei voida soveltaa hintatukijärjestelmää eikä vientitukijärjestelmää. Lisäksi C-sokeria ei voida myydä sisämarkkinoilla, ja tämän seurauksena se on myytävä maailmanmarkkinoilla yhteisön ulkopuolella. Perusasetuksen 26 artiklassa säädetään tältä osin seuraavaa:

"1. – – C-sokeria, jota ei siirretä 27 artiklan nojalla – – ei saa myydä yhteisön sisämarkkinoilla ja ne on vietävä sellaisinaan ennen kyseisen markkinointivuoden päättymistä seuraavaa 1 päivää tammikuuta.

– –

3. Yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta annetaan 41 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Näissä yksityiskohtaisissa säännöissä on säädettävä erityisesti maksun perimisestä 1 kohdassa tarkoitetusta C-sokerista – – [jonka] vientiä sellais[e]naan määräajan kuluessa ei ole todistettu määritettävänä päivänä."

6 Kiintiötä suuremman tuotannon soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä sokerialalla 14 päivänä syyskuuta 1981 annetussa komission asetuksessa (ETY) N:o 2670/81 (EYVL L 262, s. 14), sellaisena kuin se on muutettuna 6.12.1991 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 3559/91 (EYVL L 336, s. 26; jäljempänä asetus N:o 2670/81), joka annettiin perusasetuksen 26 artiklan 3 kohdan perusteella, säädetään tarkemmin edellytyksistä, joiden vallitessa C-sokeri katsotaan käytetyksi vientiin.

7 Asetuksen N:o 2670/81 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Asetuksen (ETY) N:o 1785/81 26 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vientiä pidetään tapahtuneena, jos:

a) C-sokeri – – viedään sen jäsenvaltion alueelta, jossa se on tuotettu;

b) a alakohdassa tarkoitettu jäsenvaltio hyväksyy vienti-ilmoituksen ennen sen markkinointivuoden loppua seuraavaa 1 päivää tammikuuta, jona C-sokeri – – on tuotettu;

c) C-sokeri – – on lähtenyt yhteisön tullialueelta viimeistään kuudenkymmenen päivän kuluttua b alakohdassa tarkoitetusta 1 päivästä tammikuuta;

d) tuote on viety a alakohdassa tarkoitetusta jäsenvaltiosta ilman tukea tai maksua – –.

Muuten kuin ylivoimaisen esteen sattuessa, jos ensimmäisen alakohdan edellytyksiä ei ole täytetty, kyseistä [C-sokerimäärää] pidetään myytynä sisämarkkinoilla.

Ylivoimaisen esteen sattuessa sen jäsenvaltion toimivaltainen toimielin, jonka alueella C-sokeri – – on tuotettu, päättää tarpeellisista toimenpiteistä niiden olosuhteiden perusteella, joihin asianomainen vetoaa."

8 Asetuksen N:o 2670/81 kolmannen perustelukappaleen mukaan "vahvistettaessa maksua, joka peritään silloin, kun sokeri on myyty sisämarkkinoilla, on välttämätöntä asettaa sellainen C-sokeri – – , jota ei ole viety, samaan asemaan kolmansista maista tuodun sokerin kanssa" ja "tämän vuoksi tätä maksua vahvistettaessa on otettava huomioon yhtäältä sokerin tuontimaksun – – suurin määrä sen markkinointivuoden aikana, jona kyseinen sokeri – – on tuotettu sekä tätä markkinointivuotta seuraavan kuuden kuukauden aikana sovellettava määrä ja toisaalta kolmansista maista tuodun sokerin myyntikustannusten perusteella vahvistettu kiinteä määrä".

9 Asetuksen N:o 2670/81 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Asianomaisen jäsenvaltion on perittävä määristä, jotka on 1 artiklan 1 kohdan mukaisesti myyty sisämarkkinoilla, määrä, joka vastaa:

a) C-sokerin osalta 100 kilogrammalta kyseistä sokeria:

– suurinta tapauksen mukaan 100 kilogrammaan valkoista sokeria tai raakasokeria sinä markkinointivuonna, jona kyseinen sokeri on tuotettu, ja sitä seuraavan kuuden kuukauden aikana sovellettavaa tuontimaksua,

ja

— 1 [euroa];

– –

4. Niiltä C-sokerin – – määriltä, jotka ovat lopullisesti tuhoutuneet tai vahingoittuneet sellaisissa olosuhteissa, jotka asianomaisen jäsenvaltion toimivaltainen toimielin tunnustaa ylivoimaiseksi esteeksi, 1 kohdassa tarkoitettua vastaavaa määrää ei peritä."

Tullisäännökset

10 Tuonti- tai vientitullien palauttamisesta tai peruuttamisesta 2 päivänä heinäkuuta 1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1430/79 (EYVL L 175, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 7.10.1986 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3069/86 (EYVL L 286, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1430/79), 13 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tuontitullit voidaan palauttaa taikka peruuttaa – – erityistilanteissa, jotka johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin.

Tilanteet, joissa ensimmäistä alakohtaa voidaan soveltaa, sekä tällöin noudatettavaa menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt määritellään [soveltamista koskevien toimenpiteiden toteuttamista varten] säädetyn menettelyn mukaisesti. Palauttamiselle tai peruuttamiselle voidaan asettaa erityisehtoja."

11 Asetuksen N:o 1430/79 14 artiklassa täsmennetään, että kyseisen asetuksen 13 artiklaa sovelletaan soveltuvin osin myös vientitullien palauttamiseen tai peruuttamiseen.

12 Asetuksen N:o 1430/79 1 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan tuontitulleilla tarkoitetaan sekä tulleja ja vaikutuksiltaan vastaavia maksuja että maatalousmaksuja ja muita tuonnista kannettavia maksuja, joista säädetään yhteisen maatalouspolitiikan tai niiden erityisjärjestelmien yhteydessä, joita sovelletaan perustamissopimuksen 235 artiklan nojalla eräisiin maataloustuotteiden jalostuksella aikaansaatuihin tuotteisiin.

13 Saman asetuksen 1 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan vientitulleilla tarkoitetaan "maatalousmaksuja ja muita viennistä kannettavia maksuja, joista säädetään yhteisen maatalouspolitiikan tai niiden erityisjärjestelmien yhteydessä, joita sovelletaan perustamissopimuksen 235 artiklan nojalla eräisiin maataloustuotteiden jalostuksella aikaansaatuihin tuotteisiin".

14 Asetuksen N:o 1430/79 4 a, 6 a, 11 a ja 13 artiklan soveltamista koskevista säännöksistä 12 päivänä joulukuuta 1986 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3799/86 (EYVL L 352, s. 19) 4 artiklassa luetellaan erityistilanteet, joissa ei ole kyse asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta asianomaisen vilpillisestä menettelystä tai ilmeisestä laiminlyönnistä. Komission osallistumista edellyttävässä menettelyssä voidaan tapauskohtaisen arvioinnin perusteella muidenkin tosiseikkojen katsoa synnyttävän tällaisia erityistilanteita.

Asian tausta

15 Cosun on Alankomaihin sijoittautunut osuuskunta, ja se tuotti C-sokeria markkinointivuosina 1991/1992 ja 1992/1993. Vuonna 1993 se myi C-sokerieriä eri sopimuspuolilleen Kroatiaan, Sloveniaan ja Marokkoon suuntautuvaa vientiä varten.

16 Cosunin tietämättä olivat sen sopimuspuolet syyllistyneet väärinkäytöksiin tämän myynnin yhteydessä leimaamalla virheellisesti T5-asiakirjat, joilla oli tarkoitus osoittaa, että C-sokerierät olivat todella lähteneet yhteisön alueelta.

17 Toimivaltaiset Alankomaiden viranomaiset olivat aloittaneet tutkimukset näiden sopimuspuolten toimien osalta. Ne olivat ilmoittaneet tästä Hoofdproductschap Akkerbouwproductenille (maataloustuotteiden myynninedistämisjärjestö, jäljempänä HPA), joka on Alankomaissa toimivaltainen viranomainen yhteiseen markkinajärjestelyyn liittyvien sääntöjen soveltamisen osalta. Cosunille ei ensin ilmoitettu näiden tutkimusten aloittamisesta.

18 HPA vaati 25.4.1994 tekemällään päätöksellä, jota muutettiin 13.6.1994 tehdyllä päätöksellä, Cosunilta asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla 6 250 856,78 Alankomaiden guldenin (NLG) suuruisen summan suorittamista sen perusteella, että Cosun ei ollut esittänyt näyttöä siitä, että tietyt C-sokerierät olivat lähteneet yhteisön alueelta.

19 HPA oli hylännyt Cosunin valituksen, minkä johdosta Cosun nosti samanaikaisesti kanteen tätä päätöstä vastaan College van Beroep voor het bedrijfslevenissä ja esitti HPA:lle asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan nojalla vaatimuksen siltä vaaditun maksun peruuttamiseksi.

20 Mitä tulee ensiksi College van Beroep voor het bedrijfslevenissä nostettuun kanteeseen, tämä tuomioistuin päätti käsiteltävänään olevassa asiassa 9.6.2004 tekemällään päätöksellä esittää yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisupyynnön, joka koskee muun muassa perusasetuksen ja asetuksen N:o 2670/81 pätevyyttä. Yhteisöjen tuomioistuin on vastannut asiassa C-248/04, Koninklijke Coöperatie Cosun, tänään annettavassa tuomiossa (Kok. 2006, s. I-10211), että esitetyn kysymyksen tutkinnassa ei ole tullut esille sellaisia seikkoja, jotka vaikuttaisivat näiden asetusten pätevyyteen.

21 Vaaditun maksun peruuttamista koskevan vaatimuksen osalta on toiseksi todettava, että Alankomaiden viranomaiset toimittivat tämän vaatimuksen myönteisen lausunnon kera komissiolle, joka oli toimivaltainen tutkimaan sen. Komissio totesi riidanalaisessa päätöksessään, ettei Cosunin vaatimus täyttänyt tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä. Cosun nosti kumoamiskanteen tätä päätöstä vastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

Valituksenalainen tuomio

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valittajan kanteen valituksenalaisella tuomiolla.

23 Valittaja väitti ensimmäisessä kanneperusteessaan, että siltä asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla peritty maksu on asetuksen N:o 1430/79 1 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa ja 13 artiklassa tarkoitettu tuonti- tai vientitulli, minkä vuoksi sen tämän viimeksi mainitun artiklan perusteella tekemä peruutusvaatimus olisi pitänyt ottaa tutkittavaksi.

24 Valituksenalaisen tuomion 36–38 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, ettei vaadittu maksu muodollisesti kuulu mihinkään asetuksen N:o 1430/79 1 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa luetelluista kolmesta luokasta, koska se ei ole tulli eikä tullia vaikutukseltaan vastaava maksu eikä tarkkaan ottaen maatalouden tuonti- tai vientimaksu.

25 Valittaja oli väittänyt, että maksua on pidettävä tuonti- tai vientitullina, koska sen tavoitteet ovat samat kuin tullin, koska se määrätään yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevan sokerin tuonnista perittävän maksun perusteella ja koska sen avulla kiintiön ulkopuolinen sokeri, jota ei ole viety, asetetaan samaan asemaan kuin yhteisön ulkopuolisista maista tuotu sokeri. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi nämä väitteet valituksenalaisen tuomion 40–46 kohdassa.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävällä maksulla ei tavoitella tarkkaan ottaen niitä päämääriä, jotka sokerin yhteisessä markkinajärjestelyssä on asetettu tuonti- tai vientimaksuille, ja että yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevan sokerin tuontimaksun huomioon ottaminen kyseisen maksun suuruutta määrättäessä on pelkkä laskuperusta eikä sillä pyritä millään tavoin asettamaan yhteisön ulkopuolisista maista tuotua sokeria ja sisämarkkinoilla myytyä C-sokeria toisiinsa verrattavissa olevaan asemaan.

27 Se totesi tällä perusteella valituksenalaisen tuomion 47 kohdassa, että kantajalta peritty maksu ei ole asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa tarkoitettu tuonti- tai vientitulli eikä komissio ole siten toiminut tämän säännöksen vastaisesti todetessaan, ettei peruutusvaatimusta tutkita.

28 Valittajan toinen kanneperuste koski ensisijaisesti sitä, että vaikka maksu, jota siltä vaadittiin, ei olisi asetuksessa N:o 1430/79 tarkoitettu tuonti- tai vientitulli, olisi komission pitänyt tästä huolimatta tutkia peruuttamisvaatimus asetuksen 13 artiklan

kannalta, koska tämä artikla on yleinen kohtuullistamislauseke, ja että kun komissio oli todennut vain, ettei vaatimusta tutkita, se oli loukannut kohtuullisuuden ja yhdenvertaisuuden periaatteita. Toissijaisesti valittaja väitti, että siinä tapauksessa, ettei asetuksen N:o 1430/79 13 artiklaa voitaisi soveltaa, olisi komission pitänyt tutkia peruuttamisvaatimus muiden säännösten kuin asetuksen kannalta, ja koska komissio oli todennut vain, ettei vaatimusta tutkita, oli se loukannut kohtuullisuusperiaatetta sekä yhdenvertaisuuden ja oikeusvarmuuden periaatteita.

29 Valituksenalaisen tuomion 57 ja 58 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt kohtuullisuuteen perustuvan väitteen. Todettuaan, ettei kohtuullisuuden perusteella voida poiketa yhteisön säännöksistä muissa kuin erikseen säädetyissä tapauksissa tai tilanteessa, jossa sääntely itse on todettu pätemättömäksi, ja että asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävä maksu ei kuulu asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan soveltamisalaan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lausui, että sokerin yhteisessä markkinajärjestelyssä säädetään, että tällaista maksua ei peritä tilanteissa, joissa kansalliset viranomaiset ovat katsoneet olevan kyse ylivoimaisesta esteestä, ja totesi tämän perusteella, ettei kohtuullisuudella voida perustella sitä, että mahdollisuuksia poiketa kyseessä olevan maksun perimisestä laajennettaisiin muihin tapauksiin kuin niihin, joissa on kyseessä tällainen ylivoimainen este.

30 Tuomionsa 59–61 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi yhdenvertaisuuden periaatteen loukkaamista koskevan väitteen. Se katsoi, että C-sokerin tuottaja ja taloudellinen toimija, joka on velvollinen suorittamaan tuonti- tai vientitullin, eivät ole missään tapauksessa toisiinsa verrattavissa tilanteissa.

31 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi tuomionsa 62 ja 63 kohdassa väitteen, joka perustui oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamiseen. Se katsoi, että periaatetta oli asiassa noudatettu, koska sille, joka on velvollinen suorittamaan asetuksen N:o 2670/81 3 artiklassa säädetyn summan, asetetut velvollisuudet johtuvat selkeästi määritellystä oikeudellisesta tilanteesta, jonka ansiosta taloudellinen toimija voi saada tiedon mainittujen, toimintaansa erottamattomasti kuuluvien velvollisuuksien sisällöstä.

Valitus

32 Valittaja vaatii valituksessaan, jonka tueksi se esittää neljä valitusperustetta, että yhteisöjen tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– ensisijaisesti kumoaa riidanalaisen päätöksen ja toissijaisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi

– velvoittaa komission korvaamaan ensimmäisessä oikeusasteessa ja valitusasteessa käydyistä oikeudenkäynneistä aiheutuneet kulut.

33 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

– ensisijaisesti ei ota tutkittavaksi toista ja neljättä valitusperustetta ja hylkää valituksen muilta osin perusteettomana

– toissijaisesti hylkää valituksen kokonaan perusteettomana

– velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

34 Valittaja väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on todennut valituksenalaisen tuomion 36–38 kohdassa, että asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävä maksu ei ole muodollisesti asetuksen N:o 1430/79 1 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettu maatalouden tuonti- tai vientimaksu.

35 Valittaja katsoo valituksenalaisen tuomion 38 kohdan perusteella, että maksu, jota siltä on vaadittu, ei ole tarkkaan ottaen tuonnista tai viennistä maksettava maatalousmaksu, mikä osoittaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut maatalousmaksun käsitettä suppeasti. Valittajan mukaan vähemmän suppea tulkinta olisi ollut mahdollinen ja toivottavakin, koska kyseistä maksua on vaadittu siltä C-sokerin viemättä jääneiden erien osalta.

36 Valittaja lisää tähän, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa, koska se ei ole selvittänyt sitä, miksi laajempi tulkinta ei ollut asiassa mahdollinen.

37 Komissio vastaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aivan asianmukaisesti ja perustellusti todennut, että asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävää maksua ei voida pitää muodollisesti asetuksen N:o 1430/79 1 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuna tuonnista ja viennistä kannettavana maatalousmaksuna. Komissio kiistää sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi omaksunut suppean tulkinnan tuonnista ja viennistä kannettavista maatalousmaksuista.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

38 On huomattava, että valittaja ei ole kiistänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näkemystä, jonka mukaan asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävää maksua ei ole pidettävä tuonti- tai vientitullina tai vaikutukseltaan vastaavana maksuna.

39 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 38 kohdassa perustellusti todennut, että maatalouden tuonti- tai vientimaksut ja muut asetuksen N:o 1430/79 1 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut tuonti- ja vientimaksut kannetaan sen perusteella, että maataloustuotteet tai niiden jalostuksessa saadut muut tavarat ylittävät yhteisön ulkorajat.

40 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tässä tulkinnut suppeasti maatalouden tuonnista ja viennistä kannettavia maksuja vaan vain yksilöinyt näiden maksujen perusteena olevan tapahtuman.

41 Asetuksen N:o 2670/81 3 artiklaan perustuvaa maksua ei peritä siitä syystä, että C-sokeri on ylittänyt yhteisön ulkorajat, vaan päinvastoin siksi, että tätä sokerierää ei ole viety yhteisön ulkopuolelle tai että sen viennissä ei ole noudatettu asetuksessa N:o 2670/81 vahvistettuja edellytyksiä ja määräaikoja. Aivan niin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa, maksun aiheuttavana tapahtumana on todisteiden puuttuminen tätä tarkoitusta varten vahvistettuna päivänä siitä, että C-sokerierä on viety edellytetyssä määräajassa.

42 Huolimatta siis valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa käytetystä ilmaisusta "muodollisesti", ei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tarkastellut pelkästään muodollisesti maatalousmaksuja, vaan se on tarkastellut yhtäältä niiden ja toisaalta asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävän maksun luonnetta.

43 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei näin voida katsoa tehneen oikeudellista virhettä tai laiminlyöneen perusteluvelvollisuuttaan, kun se on valituksenalaisen tuomion tässä kohdassa todennut, että valittajalta vaadittu summa ei vastaa mitään asetuksen N:o 1430/79 1 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa luetelluista ryhmistä.

44 Ensimmäinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

45 Valittaja väittää toisessa valitusperusteessaan, että vaikka asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävä maksu ei kuuluisikaan "muodollisesti" asetuksen N:o 1430/79 1 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuihin tuonti- ja vientitulleihin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tekee oikeudellisen virheen hylätessään valituksenalaisen tuomion 40–46 kohdassa valittajan väitteet (yhteenveto näistä väitteistä on tämän tuomion 25 kohdassa), joiden mukaan maksua on pidettävä viimeksi mainitun asetuksen 13 artiklassa tarkoitettuna tuontitullina.

46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan virheellisesti jättänyt toteamatta, että asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävällä maksulla, jolla pyritään perusasetuksen kymmenennen perustelukappaleen mukaan palauttamaan markkinasuhteet, jotka C-sokerin viemättä jättäminen on saattanut epätasapainoon, pyritään samoihin päämääriin kuin tulleilla eli suojaamaan sisämarkkinoita, vakauttamaan markkinat ja varmistamaan sokerin hankittavuus. Tämän vuoksi niitä on käsiteltävä samalla tavalla.

47 Enimmäiskiintiötä suurempaan sokerintuotantoon sovellettavista säännöksistä 28 päivänä joulukuuta 1970 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2645/70 (EYVL L 283, s. 48) kolmannesta perustelukappaleesta sekä sen korvanneen asetuksen N:o 2670/81 kolmannesta perustelukappaleesta ilmenee valittajan mukaan, että yhteisön lainsäätäjä on katsonut välttämättömäksi asettaa viemättä jätetty C-sokeri samaan asemaan kuin yhteisön ulkopuolisista maista tuotu sokeri, ja vahvistaa tämän johdosta sisämarkkinoilla myydystä C-sokerista perittävä maksu samansuuruiseksi kuin korkein sokerista maksettava tuontitulli jaksolla, joka kattaa sen sokerin markkinointivuoden, jonka aikana kyseinen sokeri on tuotettu ja tätä markkinointivuotta seuraavat kuusi kuukautta, korotettuna kiinteällä maksulla, joka vahvistetaan yhteisön ulkopuolisista valtioista tuotuun sokeriin kohdistuvien myyntikustannusten perusteella.

48 Valittaja katsoo tämän perusteella – toisin kuin mitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 45 ja 46 kohdassa, että yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevan sokerin tuontimaksu ei palvele ainoastaan tarvetta vahvistaa asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävän maksun suuruus, vaan osoittaa tämän lisäksi yhteisön lainsäätäjän tarkoitusta asettaa C-sokerin tuottajat yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevien sokerintuojien asemaa vastaavaan asemaan. Ja jotta niiden asema olisi vastaava, pitäisi yhteisön tullilainsäädäntöä ja erityisesti asetuksen N:o 1430/79 13 artiklaa soveltaa tämän maksun vahvistamiseen.

49 Komissio vaatii ensisijaisesti, että toinen valitusperuste jätetään tutkimatta sillä perusteella, että siinä vain toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle jo esitetyt väitteet ja perustelut, jotka tämä on hylännyt.

50 Komissio vaatii toissijaisesti, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää tämän valitusperusteen perusteettomana.

51 Komissio toteaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen osoittaneen valituksenalaisen tuomion 44 ja 45 kohdassa, mikä on asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävän maksun erityinen tavoite. Komissio väittää, että ensisijaisesti maksu on "luonteeltaan varoittava, ja sillä pyritään turvaamaan, että kieltoa myydä C-sokeria sisämarkkinoilla noudatetaan". Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut perustellusti todeta, että tämä päämäärä ei ole sama kuin ne, joihin sokerin yhteisessä markkinajärjestelyssä sovellettavilla tuontitulleilla ja vientimaksuilla pyritään ja jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määritteli kyseisen tuomion 42 ja 43 kohdassa.

52 Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on täysin perustellusti katsonut valituksenalaisen tuomion 44–46 kohdassa, että asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävän maksun laskutapa ei tee siitä tullia.

53 Komissio esittää, että valittaja on päinvastaisen analyysinsä tueksi viitannut perustelukappaleeseen, joka ei ole sitova ja jonka sisällön osalta se on lisäksi erehtynyt, sillä kyseisestä perustelukappaleesta nähdään, että viittaus yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevan sokerin tuontimaksuihin on pelkästään nyt kyseessä olevan maksun laskuperuste.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

54 EY 225 artiklan, yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisen kohdan ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut,

joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi. Tätä edellytystä ei täytä sellainen valitus, jossa ilman, että siinä esitettäisiin perusteluita, joilla erityisesti pyrittäisiin osoittamaan valituksenalaisen tuomion oikeudellinen virhe, vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut (ks. mm. asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 34 ja 35 kohta ja asia C-208/03 P, Le Pen v. parlamentti, tuomio 7.7.2005, Kok. 2005, s. I-6051, 39 kohta).

55 Jos valittaja kuitenkin riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemän yhteisön oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valitusmenettelyn yhteydessä. Muutoksenhakumenettelyn tarkoitus nimittäin jäisi osaksi toteutumatta, jollei valittaja voisi tällä tavoin perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (ks. asia C-41/00 P, Interporc v. komissio, tuomio 6.3.2003, Kok. 2003, s. I-2125, 17 kohta ja em. asia Le Pen v. parlamentti, tuomion 40 kohta).

56 Toisella valitusperusteella pyritään nimenomaisesti kyseenalaistamaan tulkinta, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on omaksunut asetuksesta N:o 1430/79 torjuakseen ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn ensimmäisen kanneperusteen. Tämä valitusperuste on siis tutkittava.

57 Valittaja väittää, että yhteisön lainsäätäjä on halunnut asettaa C-sokerin tuottajan samaan asemaan yhteisön ulkopuolisesta jäsenvaltiosta peräisin olevan sokerin tuojan kanssa, minkä vuoksi ensin mainittuun sovelletaan samaa sääntelyä kuin jälkimmäiseen, mukaan lukien mahdollisuus peruuttaa tai palauttaa maksu kohtuullisuussyistä asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan nojalla.

58 Tähän lausuttakoon ensiksi, että sokerin yhteinen markkinajärjestely perustuu olennaisilta osin hintojen sääntelyyn (jossa säädetään mm. viite- ja interventio-

hintojen vahvistamisesta), yhteisön ulkopuolisten maiden kanssa käytävän kaupan sääntelyyn (johon kuuluu mm. näistä maista peräisin olevasta tuonnista perittävä tuontimaksu) ja kiintiöjärjestelmään (jossa myönnetään tuotantokiintiöt ja vahvistetaan kiintiön ylittävien sokerimäärien myynnissä sovellettavat yksityiskohtaiset säännöt).

59 Kaikkien näin käyttöön otettujen toimenpiteiden lopullisena päämääränä on yhteisön sokerimarkkinoiden vakauttaminen ja tarpeellisten takeiden antaminen tällä tavoin yhteisön tuottajien työllisyyden ja elintason turvaamiseksi ja sen varmistamiseksi, että kaikki kuluttajat voivat hankkia sokeria kohtuuhinnoin.

60 Näiden eri toimenpiteiden välittömät tavoitteet poikkeavat kuitenkin huomattavasti toisistaan. Perusasetuksen viidennessä perustelukappaleessa todetaan, että kolmansien maiden kanssa käytävää kauppaa koskevalla sääntelyllä pyritään estämään sokerin maailmanmarkkinoiden hintavaihteluiden vaikutus yhteisön sisällä noudatettaviin hintoihin.

61 Tämä ei tietenkään voi olla kiintiöjärjestelmän tavoitteena. Tältä osin on painotettava, että päinvastoin kuin valittaja on väittänyt, tätä tavoitetta ei lausuta perusasetuksen kymmenennessä perustelukappaleessa vaan siinä perustellaan se, miksi asetuksen 22 artiklassa tarkoitetut toimenpiteet ovat välttämättömiä.

62 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 43 ja 44 kohdassa todennut, perusasetuksen 15. perustelukappaleen mukaan tuotantokiintiöt ovat keino, jolla tuottajille taataan yhteisön hinnat ja niiden tuotannon myynti. Lisäksi erityisesti asetuksen N:o 2670/81 3 artiklaan perustuvan maksun osalta on todettava, että tällä säännöksellä on pääasiallisesti varoittava tehtävä; sillä pyritään turvaamaan kiintiöt ylittävän C-sokerituotannon myyntikielto sisämarkkinoilla.

63 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 41–44 kohdassa, että tuontimaksulla, joka kohdistuu yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevaan sokeriin, ja asetuksen N:o 2670/81 3 artiklaan perustuvalla maksulla ei siis tavoitella samoja päämääriä.

64 Tämän jälkeen todettakoon, ettei asetuksen N:o 2645/70 kolmannesta perustelukappaleesta eikä asetuksen N:o 2670/81 kolmannesta perustelukappaleesta – jotka on muotoiltu asiallisesti samalla tavoin – voida päätellä, että yhteisön lainsäätäjä olisi halunnut, että yhteisön ulkopuolisesta maasta peräisin olevan sokerin tuoja ja sisämarkkinoilla myydyn C-sokerin tuottaja asetetaan samaan asemaan.

65 Näistä perustelukappaleista sekä asetuksen N:o 2670/81 3 artiklasta nähdään nimittäin selvästi, että viittaus yhteisön ulkopuolisista maista tuotuun sokeriin rajoittuu kyseisessä artiklassa tarkoitetun maksun laskentatapaan. Tämän vuoksi säännöksellä ei saavutettaisi sen välitöntä tavoitetta eli C-sokerin myyntiä sisämarkkinoilla koskevan kiellon noudattamisen turvaamista, jos olisi taloudellisesti edullisempaa ostaa C-sokeria sisämarkkinoilta kuin tuoda sokeria yhteisön ulkopuolisista maista. Kyseisessä perustelukappaleessa ja artiklassa ei sitä vastoin millään tavoin käsitellä sokerin tuojien tai C-sokerin tuottajien asemaa suhteessa toisiinsa.

66 Ja vaikka yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevan sokerin tuontimaksua käytetään perustana asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävän maksun laskennassa, ei sillä voida perustella kyseisten maksujen rinnastamista toisiinsa, koska tällaista laskentatapaa perustellaan tarpeella varmistaa maksun varoittava vaikutus, niin kuin tämän tuomion edellisessä kohdassa on todettu.

67 Asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävän maksun tavoitteista sekä kyseisen maksun lasku- tai kantamistavoista, sellaisina kuin ne vahvistetaan asetusten N:o 2645/70 ja N:o 2670/81 kolmannessa perustelukappaleessa ja kyseisessä 3 artiklassa, ei ilmene, että yhteisön lainsäätäjä olisi halunnut rinnastaa sisämarkkinoilla myydyn C-sokerin tuottajan sokerintuojaan.

68 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siis ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että kantajan vaatimusta saada siltä vaadittu maksu peruutettua asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan perusteella, ei tutkita. Toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten lausumat

69 Valittaja väittää kolmannen valitusperusteensa ensimmäisessä osassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli toista kanneperustetta käsitellessään mennyt kannekirjelmässä määritetyn kantelun kohteen ulkopuolelle.

70 Valittaja esittää, että ensimmäisessä oikeusasteessa esittämällään kanneperusteella se oli halunnut vedota vain siihen, että komissio oli loukannut yhdenvertaisuuden ja kohtuullisuuden periaatteita todetessaan riidanalaisessa päätöksessä, ettei peruutusvaatimus täyttänyt tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä asetuksen N:o 1430/79 kannalta. Valittaja väittää, ettei se sitä vastoin ollut vaatinut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta tutkimaan asetuksen N:o 2670/81 pätevyyttä.

71 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan valituksenalaisen tuomion 58–62 kohdassa kuitenkin implisiittisesti tutkinut tämän asetuksen pätevyyttä suhteessa yleisiin oikeusperiaatteisiin. Näin se on ulottanut tutkimuksensa kantajan kirjelmissään rajaaman kohteen ulkopuolelle ja rikkonut lainkäytöllistä perusperiaatetta, jonka mukaan kanteessa rajataan riita-asian kohde.

72 Kolmannen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kieltäytynyt tutkimasta ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyä kolmatta kanneperustetta, jossa se oli väittänyt, että ellei asetuksen N:o 1430/79 13 artiklaa sovellettaisi, oli komissiolla velvollisuus tutkia peruutusvaatimus kohtuullisuusperiaatteen, yhdenvertaisuuden ja oikeusvarmuuden periaatteiden nojalla muiden kuin asetuksen säännösten kannalta.

73 Kolmannen valitusperusteen ensimmäiseen osaan komissio vastaa, ettei valituksenalaisen tuomion 58–62 kohdasta käy missään vaiheessa ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tutkinut asetuksen N:o 2670/81 pätevyyttä.

74 Tämän valitusperusteen toisesta osasta komissio tähdentää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut väitteet, jotka valittaja luokittelee toiseksi ja kolmanneksi kanneperusteekseen, yhdessä valituksenalaisen tuomion 57–62 kohdassa toisena kanneperusteena.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

75 Kolmas valitusperuste perustuu valituksenalaisen tuomion sisällön virheelliseen tulkintaan.

76 Tämän valitusperusteen toisen osan osalta riittää, kun todetaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että väitteet, jotka valittaja luokittelee toiseksi ja kolmanneksi kanneperusteeksi, ovat saman kanneperusteen kaksi osaa – kutsuen niitä yhdessä toiseksi kanneperusteeksi – ja joista ensimmäiseen valittaja oli vedonnut ensisijaisesti ja toiseen toissijaisesti ja jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsitteli valituksenalaisen tuomion 56–63 kohdassa.

77 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis vastannut niihin väitteisiin, jotka valittaja on luokitellut kolmanneksi kanneperusteekseen.

78 Kolmannen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta on lausuttava, että valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa tiivistetysti esitetyn toisen kanneperusteen toisessa osassa, johon oli vedottu toissijaisesti, kantaja oli väittänyt, että ellei asetuksen N:o 1430/79 13 artiklaa voitaisi soveltaa, olisi komissio velvollinen kohtuullisuusperiaatteen, yhdenvertaisuuden ja oikeusvarmuuden periaatteiden nojalla tutkimaan peruutusvaatimuksen muiden kuin asetuksen säännösten kannalta. Tässä osassa valittaja on muun muassa väittänyt, että asetuksen N:o 2670/81 3 artiklaa pitäisi tulkita ja soveltaa yleisten oikeusperiaatteiden mukaisesti.

79 Vastatakseen tähän väitteeseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli ensin todennut, että ylivoimaista estettä lukuun ottamatta asetuksessa N:o 2670/81 ei säädetä mahdollisuudesta peruuttaa tai palauttaa tämän asetuksen 3 artiklassa tarkoitettua maksua, ja tämän jälkeen perustellusti tutkinut, oliko tämän mahdollisuuden puuttuminen vastoin yhdenvertaisuuden ja oikeusvarmuuden periaatteita taikka väitettyä kohtuullisuusperiaatetta, joihin kantaja oli vedonnut.

80 Näin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vastannut täsmällisesti kantajan esittämiin väitteisiin ulottamatta tarkasteluaan käsiteltävänä olevan riita-asian kohteen ulkopuolelle.

81 Näillä perusteilla kolmas valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Neljäs valitusperuste

Asianosaisten lausumat

82 Valittaja esittää neljännessä valitusperusteessaan viimesijaisen väitteen sen tapauksen varalta, että muut valitusperusteet hylättäisiin. Se väittää tässä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen hylätessään sen kanneperusteen, joka perustui kohtuullisuusperiaatteelle sekä yhdenvertaisuuden ja oikeusvarmuuden periaatteille.

83 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 60 kohdassa esittämä toteamus, jonka mukaan C-sokerin tuottaja ja tuonti- tai vientitullin suorittamisvelvollinen taloudellinen toimija eivät ole vastaavassa tilanteessa, on valittajan mukaan virheellinen.

84 Asetuksen N:o 2670/81 kolmannesta perustelukappaleesta, perusasetuksen 26 artiklasta ja asetuksen N:o 2670/81 3 artiklasta seuraa valittajan mukaan, että C-sokeri, jonka viennistä ei ole kyetty esittämään todisteita asetetussa määräajassa, tulee yhteisön ulkopuolisesta valtiosta tuodun tuotteen asemaan. Tämän lisäksi näistä maista peräisin olevista tavaroista kannetut tuontitullit sekä asetuksen N:o 2670/81 3 artiklan nojalla perittävä maksu ovat sellaisia yhteisön omia varoja, jotka syntyvät näistä maista peräisin olevasta tuonnista.

85 Valittaja katsoo myös, että se on hyvin suurelta osin De Haan Beheer BV:n tilanteeseen verrattavassa tilanteessa; tästä yhtiöstä oli kyse asiassa C-61/98, De Haan, 7.9.1999 annetussa tuomiossa (Kok. 1999, s. I-5003), jossa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että tilanteessa, jossa tämä yhtiö oli, voitiin vedota asetuksen N:o 1430/79 13 artiklaan ja saada tullit peruutettua.

86 Jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi selvittänyt niin kuin sen olisi pitänyt selvittää, loukataanko De Haan Beheer BV:n kaltaisen yrityksen ja valittajan erilaisella kohtelulla kohtuullisuusperiaatetta, onko tällainen kohtelu syrjivää ja onko se vastoin oikeusvarmuuden periaatetta, olisi se joutunut toteamaan, että tästä on asiassa kysymys.

87 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan perusteettomasti jättänyt huomiotta sen, että valittajaa ja muita C-sokerin tuottajia oli kohdeltu eri tavalla. Viimeksi mainitut voivat perusasetuksen 26 ja 27 artiklan perusteella päättää vievänsä C-sokerin tai siirtää sen kokonaan tai osittain seuraavalle markkinointivuodelle. Sitä vastoin Alankomaiden viranomaisten vaikenemisen vuoksi ei valittajalla ollut mahdollisuutta tällaiseen valintaan silloin, kun se sai tietää lainvastaisten menettelyjen tapahtumisesta.

88 Tämän väitteen osalta valittaja esittää vedonneensa yhdenvertaisuuden periaatteen loukkaamiseen jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Näin ollen kyseessä ei ole uusi peruste, joka pitäisi jättää tutkimatta, vaan jo esitettyyn kanneperusteeseen pätevästi liitetty uusi perustelu.

89 Komissio vaatii ensisijaisesti neljännen valitusperusteen hylkäämistä.

90 Valittajan ja muiden C-sokerin tuottajien väliseen erilaiseen kohteluun perustuva väite on komission mukaan sellainen uusi peruste, josta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole voinut lausua ja joka on näin jätettävä tutkimatta yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 118 artiklan ja 42 artiklan 2 kohdan nojalla.

91 Neljännessä valitusperusteessa toistetaan samat väitteet ja perustelut, jotka oli esitetty ensimmäisessä oikeusasteessa, eikä se näin täytä komission mukaan yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisessä kohdassa ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa tarkoitettuja vaatimuksia.

92 Komissio vaatii toissijaisesti, että tämä valitusperuste hylätään perusteettomana.

93 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on komission mukaan valituksenalaisen tuomion 44–46, 60 ja 61 kohdassa perustellusti todennut, että viemättä jätetty C-sokeri ja yhteisön ulkopuolisista valtioista tuotu sokeri yhtäältä sekä C-sokerin tuottaja ja tuonti- tai vientitullin suorittamisvelvollinen taloudellinen toimija toisaalta eivät ole toisiinsa rinnastettavia siltä osin kuinka niitä kohdellaan yhteisön oikeudessa. Tästä syystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ollut tutkinut laajemmin valittajan väitettä, joka perustui edellä mainittuun asiassa De Haan annettuun tuomioon.

94 Valittaja ei ole esittämillään väitteillä ja niiden perusteluilla kyennyt komission mukaan osoittamaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi rikkonut yhteisön oikeutta katsoessaan, ettei se, että komissio on jättänyt tutkimatta maksun peruuttamisvaatimuksen, ollut vastoin yhdenvertaisuuden ja oikeusvarmuuden periaatteita taikka väitettyä kohtuullisuusperiaatetta.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

– Tutkittavaksi ottaminen

95 Siltä osin kuin neljännessä valitusperusteessa vedotaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut yhdenvertaisuuden periaatetta jättämällä huomiotta sen, että valittajaa ja muita C-sokerin tuottajia on kohdeltu eri tavalla, on se jätettävä tutkimatta.

96 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta yhteisöjen tuomioistuimessa perusteita, joihin se ei ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vedonnut, asianosaisella olisi oikeus laajentaa yhteisöjen tuomioistuimessa, jonka toimivalta muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, kannettaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsiteltyyn asiaan nähden. Yhteisöjen tuomioistuin on valitusasioissa näin ollen toimivaltainen arvioimaan ainoastaan sitä oikeudellista ratkaisua, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt sille esitetyistä perusteista (ks. mm. yhdistetyt asiat C-186/02 P ja C-188/02 P, Ramondín ym. v. komissio, tuomio 11.11.2004, Kok. 2004, s. I-10653, 60 kohta).

97 Vaikka valittaja onkin ensimmäisessä oikeusasteessa vedonnut siihen, että riidanalaisella päätöksellä loukataan yhdenvertaisuuden periaatetta, riitautti se kantajana ainoastaan sen erilaisen kohtelun, jonka kohteeksi se väitti joutuneensa suhteessa yhteisön ulkopuolisista valtioista peräisin olevan sokerin tuojiin, joiden kanssa se väitti olevansa samassa asemassa.

98 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei siis tarvinnut selvittää, oliko sitä, ettei valittajalta vaadittua summaa voitu peruuttaa tai palauttaa, pidettävä syrjintänä suhteessa muihin C-sokerin tuottajiin.

99 Muilta osin neljäs valitusperuste, jolla pyritään pääasiallisesti riitauttamaan tulkinta, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on omaksunut yhdenvertaisuuden periaatteesta torjuakseen toisen kanneperusteen, on tutkittava tämän tuomion 54 ja 55 kohdassa selvitetyistä syistä.

– Onko valitus perusteltu?

100 Aluksi on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan valituksenalaisen tuomion 60 kohdassa, että C-sokerin tuottaja ja tuonti- ja vientitullin suorittamisvelvollinen taloudellinen toimija eivät ole toisiinsa verrattavissa tilanteissa.

101 Valittajan väite, joka perustui asetuksen N:o 2670/81 kolmanteen perustelukappaleeseen ja 3 artiklaan, on jo hylätty toisen valitusperusteen tutkinnan yhteydessä. Mitä tulee perusasetuksen 26 artiklan sanamuotoon, on siitä mahdoton löytää mitään sellaista, minkä perusteella yhteisön lainsäätäjän voitaisiin katsoa halunneen antaa sisämarkkinoilla myydylle C-sokerille yhteisön ulkopuolisesta maasta tuodun tuotteen aseman ja rinnastaa C-sokerin tuottaja sokerin maahantuojaan. Tässä artiklassa säädetään ainoastaan kiellosta myydä C-sokeria sisämarkkinoilla.

102 Myöskään sillä, että tuontitullit ja asetuksen N:o 2670/81 3 artiklaan perustuva maksu ovat yhteisön omia varoja, ei voida osoittaa, että yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevan sokerin tuojat ja C-sokerin tuottajat ovat toisiinsa verrattavissa tilanteissa. Yhteisön omat varat muodostuvat luonteeltaan hyvin erilaisista tuloista ja perustuvat hyvin erilaisiin järjestelmiin (ks. esim. arvonlisäverotulot).

103 Toiseksi on näin ollen todettava, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, etteivät C-sokerin tuottaja – kuten valittaja – ja tuonti- tai vientitullin suorittamisvelvollinen taloudellinen toimija – kuten De Haan Beheer BV –, josta oli kyse asiassa De Haan annetussa tuomiossa, ole toisiinsa verrattavissa tilanteissa, on se perustellusti torjunut valittajan väitteen, joka oli perustettu kyseiseen tuomioon.

104 Neljäs valitusperuste on osin jätettävä tutkimatta ja osin hylättävä perusteettomana.

105 Koska valittaja on hävinnyt kaikkien valitusperusteidensa osalta, valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

106 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja tämä on hävinnyt asian, valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Koninklijke Coöperatie Cosun UA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset